

Hồi 42

Mạc Can Lão Tà

N

inh Tiểu Nam liền nhìn theo hướng chỉ của Bạch Hà Thanh, quả nhiên thấy trong rừng có ánh lửa lập lòe, bèn nắm tay Bạch Hà Thanh phi tới.

Khi đến gần mới hay đó là ngôi ni am.

Bạch Hà Thanh chẳng chút đắn đo nói:

- Bất kể nơi đây là chốn nào, chúng ta chỉ cần hỏi thăm một tiếng là đi ngay, ta gõ cửa đi!

Không chờ Đinh Tiểu Nam trả lời, lập tức tiến tới khẽ gõ lên cánh cửa ba cái.

Lát sau, chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, cánh cửa "kẹt" một tiếng mở ra.

Đinh Tiểu Nam tiến tới, chỉ thấy người trước cửa là một lão ni cô trạc tuổi sáu mươi, mặt đầy nếp nhăn, chấp tay hỏi:

- Nhị vị thí chủ gõ cửa có điều chi?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Tại hạ bị lạc đường, định hỏi thăm sư thái!

Lão ni cô niệm tiếng phật hiệu:

- Nếu bị lạc đường, xin mời vào trong am ngôi nghỉ!

Đinh Tiểu Nam lắc đầu:

- Không dám làm phiền nhiều, tại hạ muốn hỏi thăm đường lên đỉnh núi, sẽ bái biệt ngay!

Lão ni cô cười:

- Nhị vị thí chủ đã lạc sang sau núi. Ngọn núi này rất nhiều cây cối, không tìm ra đường lối đâu, dù bản ni có chỉ điểm thì e rằng nhị vị cũng khó tìm được đường lên đỉnh núi.

Đinh Tiểu Nam trầm nghĩ, lão ni cô này nói quả không sai, mình với Bạch Hà Thanh tự này giờ nhắm mắt đi bùa, đó là điều chứng minh rất cụ thể, ở trong rừng núi rậm rạp thế này quả thực không phải dễ dàng tìm được đỉnh núi!

Đồng thời, chàng cũng đâm lo lắng cho Đinh Tiểu Lăng, mình đã không tìm được đỉnh núi thì làm sao Đinh Tiểu Lăng có thể tìm được? Mà dù mình lên được đỉnh núi nhưng Đinh Tiểu Lăng không lên được thì phải biết làm sao?

Nghĩ vậy, Đinh Tiểu Nam hết sức bồn chồn.

Chỉ nghe Bạch Hà Thanh bắn khoản hỏi:

- Chúng ta phải làm sao đây?

Lão ni cô nói:

- Bần ni có hai cách, thứ nhất là hai vị hãy tạm trong am chờ sáng mai hấn đi, vậy sẽ dễ tìm hơn.

Bạch Hà Thanh chau mày:

- Không được đâu, bởi chúng tôi có hẹn gặp nhau với người trên đỉnh núi vào lúc sau hoàng hôn.

Lão ni cô gật gù:

- Vậy thì đành phải dùng đến cách thứ hai... Hãy chờ Thường lão Nhị trở về, bảo y đưa nhị vị lên núi!

Bạch Hà Thanh ngạc nhiên hỏi:

- Thường lão Nhị là ai vậy?

Lão ni cô cười:

- Là người đi mua vật dụng của bốn am, có lẽ đã sắp về đến rồi!

Bạch Hà Thanh lại hỏi:

- Ý thuộc đường trên núi này lắm ư?

- Rất là thuộc, bảo đảm đưa nhị vị lên núi dễ dàng!

Bạch Hà Thành quay sang Đinh Tiểu Nam:

- Ý sư ca như thế nào?

Đinh Tiểu Nam chẳng chút do dự đáp ngay:

- Vậy thì làm phiền lão sư thái quá!

Lão ni cô cười cười:

- Không có chi... Mời nhị vị thí chủ vào!

Đình Tiểu Nam với Bạch Hà Thanh nối tiếp nhau đi vào theo sau lão ni cô nọ.

Lão ni cô vừa đi vừa nói:

- Nhị vị lên trên đỉnh núi chi vậy, đêm hôm khuya khoắt thế này?

Đình Tiểu Nam vội đáp:

- Vì có hẹn trước với người khác rồi... định lên trên đỉnh núi thưởng nguyệt ấy mà!

Lão ni cô cười:

- Các người trẻ tuổi có thú vui quả là tao nhã!

Đình Tiểu Nam cũng cười:

- Vì trước đó đâu biết Mạc Can Sơn khó đi thế này, nếu mà biết được thì chẳng hẹn đến đây... làm phiền sư thái quá!

Lão ni cô niềm nở:

- Không hề gì, việc nhỏ mọn thôi mà!

Trong khi chuyện trò đã đi đến một gian khách đường, lão ni cô ngồi xuống xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn, rồi bảo Đình Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh cùng ngồi xuống.

Một nữ ni cô trung niên bưng trà nước lên, đoạn lui ra.

Lão ni cô nói:

- Ở trên núi không có gì đãi khách, uống chung trà để giải khát vậy!

Đình Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh liền đồng thanh cảm tạ, hai người quả cũng vừa mệt vừa khát, bèn nâng chung trà lên uống vào.

Lão ni cô cười xởi lởi nói:

- Thường lão Nhị lúc nào cũng trở về sau hoàng hôn, hôm nay trễ mất một chút, nhị vị hãy cố gắng chờ một lát!

Đình Tiểu Nam thấp thỏm:

- Y nhất định sẽ về ư?

Lão ni cô quả quyết:

- Dù mưa to gió lớn đến mấy thì chắc chắn cũng về, nếu không thì lấy gì mà ăn?

Đinh Tiểu Nam hơi yên tâm hơn, mỉm cười nói:

- Lão sư thái bận việc gì xin cứ tự tiện, chúng tôi ngồi đây chờ được rồi!

- Nhị vị bất tất phải khách sáo, bản ni chẳng bận việc gì cả, chờ Thường Lão Nhị về đến kiểm nhận đồ đạc xong mới niệm kinh tối... Nhị vị từ đâu đến?

Đinh Tiểu Nam vội đáp:

- Thái Sơn!

Lão ni cô trầm ngâm:

- Nơi đó cảnh đẹp lắm!

- Lão sư thái đã từng đến đó rồi ư?

Lão ni cô nhẹ lắc đầu:

- Bản ni đã từ rất lâu rồi muốn đến đó triều bái dâng hương, nhưng không có cơ duyên, với tuổi như bản ni, muốn một chuyến đi xa chẳng phải dễ!

Đinh Tiểu Nam thoáng ngẫm nghĩ, lại nói:

- Chẳng hay lão sư thái có được bao nhiêu cao túc vậy?

Lão ni cô cười đáp:

- Bản ni chỉ thu nhận hai đệ tử thôi!

- Lão sư thái có quen ngọn núi này chẳng?

Lão ni cô lắc đầu:

- Bản ni quanh năm suốt tháng rất ít có dịp bước chân ra khỏi cửa, cả đời hầu như chỉ chui rúc trong am, nên cũng chẳng biết gì nhiều về ngọn núi này.

Đinh Tiểu Nam khẽ thở hắt ra, ngậm miệng làm thinh.

Lão ni cô quét mắt nhìn hai người bỗng hỏi:

- Nhị vị lên trên đỉnh núi có thật là để thưởng nguyệt chẳng?

Đinh Tiểu Nam sửng sốt:

- Tại sao sư thái lại hỏi như vậy?

Lão ni cô cười:

- Thật ra ta chẳng cần hỏi cũng biết các người định tìm Mạc Can Lão Tà phải không?

Đinh Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh cùng sờ:

- Sao lão sư thái biết?

- Các người hãy xem đây!

Đoạn đưa tay vuốt lên mặt, lập tức hiện ra một gương mặt khác, đó là một lão già cũng trạc tuổi lục tuần khá đạo mạo.

Đinh Tiểu Nam bàng hoàng:

- Lão là ai?

Lão già nọ cười đắc ý:

- Đến giờ phút này mà còn chưa biết lão phu là ai ư? Lão phu chính là Mạc Can Lão Tà đây!

Đinh Tiểu Nam tức giận, đứng phắt dậy nói rít qua kẽ răng:

- Lão tặc, lão đã tung tin thất thiệt đã làm cả gia đình Đinh mỗ bị thảm tử, hãy nạp mạng đây.

Vung tay lên, song lập tức cảm thấy công lực không vận tụ lại được, bèn tiu nghỉu ngồi xuống nói:

- Lão tặc đã giở trò gì với bọn ta?

Mạc Can Lão Tà cười:

- Rất đơn giản, vấn đề chỉ ở hai chung trà thôi!

Đinh Tiểu Nam hậm hực:

- Hẳn là lão đã hạ kịch độc vào trong chung trà?

Mạc Can Lão Tà lắc đầu:

- Thành thật mà nói, chỉ là chút trò mọn làm tổn mác công lực thôi!

Đinh Tiểu Nam nghiến răng:

- Có lẽ lão định giết hết bọn này mới ăn ngon ngủ yên được!

Mạc Can Lão Tà lại lắc đầu:

- Không phải vậy, nên biết lão phu xưa nay rất là kính phục lệnh tiên tôn, từng trà rượ luận giao, lẽ nào lại đi hạ sát hậu duệ của cố nhân?

Đinh Tiểu Nam ngớ người:

- Vậy lão định làm gì?

Mạc Can Lão Tà thở dài:

- Lão phu chỉ muốn giải trừ sự hiểu lầm trước kia, rửa sạch ô danh của lão phu, còn như ai đã giả danh lão phu tung tin thất thiệt, lão phu cũng đã điều tra minh bạch rồi!

Đinh Tiểu Nam nôn nóng:

- Ai vậy?

Mạc Can Lão Tà lắc đầu:

- Trước hết thiếu hiệp hãy cho biết có tin lời lão phu hay không?

- Nếu hợp lý tất nhiên Đinh mỗ sẽ tin!

- Vậy là không hợp ý lão phu rồi!

Đinh Tiểu Nam chau mày thắc mắc:

- Theo ý lão thì sao?

Mạc Can Lão Tà vẻ trầm ngâm:

- Thiếu hiệp phải hoàn toàn tin vào lời nói của lão phu, bằng không hậu quả khó mà tưởng tượng được, bởi tính mạng của thiếu hiệp hoàn toàn nằm trong tay lão phu!

Đinh Tiểu Nam tức giận:

- Lão định làm gì Đinh mỗ?

Mạc Can Lão Tà cười phá lên:

- Chỉ mỗi con đường chết!

Đinh Tiểu Nam trầm ngâm:

- Đinh mỗ trong lòng không tin, nếu miễn cưỡng bảo tin thì có lợi ích gì?

Mạc Can Lão Tà nghiêm chỉnh:

- Chính vì lão phu từng là bạn của lệnh tiên tôn, lão phu tin lệnh tiên tôn là bậc đại trượng phu một lời đáng ngàn vàng, lẽ dĩ nhiên cũng tin thiếu hiệp là người tôn trọng lời hứa.

Đinh Tiểu Nam ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Thôi được, Đinh mỗ tin, lão hãy nói đi!

Mạc Can Lão Tà vui vẻ hài lòng:

- Kể đã giả danh lão phu tung tin thất thiệt chính là Thiên Huyền đạo Nhân, chương môn phái Võ Đang!

Đinh Tiểu Nam kinh ngạc:

- Phái Võ Đang, một trong chín đại môn phái ư?

Mạc Can Lão Tà gật đầu:

- Đúng thế, Thiên Huyền đạo nhân chẳng những là chương môn phái Võ Đang, mà còn là một nhân vật bậc nhất trong giới võ lâm, vậy mà ư lại gây ra điều tác tệ ấy!

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Lão còn lời giải thích nào khác nữa chẳng?

Mạc Can Lão Tà chậm rãi nói:

- Dĩ nhiên, lão phu đã điều tra rõ ràng đầu đuôi tự sự... Thiên Huyền đạo trưởng tiếp nhiệm chương môn đã mười năm, kể từ khi vị chương môn trước Nguyên Cương đạo trưởng qua đời. Bởi Thiên Huyền là thủ đồ của Nguyên Cương, tiếp nhiệm chương môn là lẽ đương nhiên, chẳng có gì là không ổn. Thế nhưng bên trong lại có một vụ án thí sự...

Đinh Tiểu Nam sửng sốt:

- Ô! Việc như thế nào?

Mạc Can Lão Tà nghiêm giọng:

- Nguyên Cương chính là đã bị Thiên Huyền giết chết! Nguyên Cương đạo trưởng chẳng qua bị bệnh nhẹ, không đến nỗi phải chết, song đã bị Thiên Huyền thừa lúc chăm sóc bệnh đã ngấm ngấm điểm vào Ngũ Âm tuyệt mạch, bởi Nguyên Cương có ý lập người khác kế thừa chức chương môn.

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Đó là việc riêng trong phái Võ Đang có dính dáng gì đến việc tung tin thất thiệt kia chứ?

Mạc Can Lão Tà cười:

- Bởi vì lệnh tiên tôn có giao tình thân thiết với Nguyên Cương đạo trưởng, lúc Nguyên Cương sắp chết, lệnh tiên tôn đã phát hiện nguyên nhân cái chết của ông ấy!

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Tiên phụ là người hiệp tâm nghĩa đởm, vì sao lại không công bố tội trạng của Thiên Huyền đạo trưởng để bắt ông ta phải chịu tội?

Mạc Can Lão Tà thở dài:

- Đó là vì bên trong có hai nguyên nhân, thứ nhất, môn nhân Võ Đang đại đa số nghiêng về phía Thiên Huyền đạo trưởng, vả lại Nguyên Cương đạo trưởng đã chết, không ai tin lời lệnh tôn, nếu nói ra rất có thể lệnh tiên tôn không rời khỏi núi Võ Đang!

Đinh Tiểu Nam hậm hực:

- Nhưng tiên phụ đâu phải là người sợ chết!

Mạc Can Lão Tà gật gù:

- Còn có nguyên nhân thứ hai nữa, đó là Thiên Huyền đạo trưởng tuy rằng thí sư, nhưng cũng có lý do và nỗi khổ tâm riêng.

Đinh Tiểu Nam cười khẩy:

- Đồ đệ mà thí chủ, chết vạn lần cũng không đủ chuộc tội, còn lý do và nỗi khổ tâm gì chứ?

- Cũng rất khó nói, vì Nguyên Cương đạo trưởng định quy thuận Kim Xà cung!

Đinh Tiểu Nam sững sờ:

- Vậy thì thì khó nói thật!

Mạc Can Lão Tà khẽ thở dài:

- Do đó lệnh tiên tôn sau khi cân nhắc đắn đo, cuối cùng đã quyết định bỏ qua việc ấy, rời khỏi núi Võ Đang. Thế nhưng, Thiên Huyền đạo trưởng vì trong lòng có sự đố kỵ, cuối cùng vẫn nghĩ ra độc mưu kia!

Đinh Tiểu Nam nghiêng rằng:

- Thiên Huyền lão đạo này thật là tội đáng muôn thác!

Mạc Can Lão Tà điềm nhiên:

- Điều ấy thì lão phu không có ý kiến, tùy ý Đinh thiếu hiệp giải quyết.

Đinh Tiểu Nam đảo mắt, cười chua chát:

- Đinh mỗ đã bị lão tà làm cho mất hết công lực, giờ nói gì cũng chỉ là thừa thãi thôi!

Mạc Can Lão Tà mỉm cười:

- Đơn giản thôi...

Đoạn dương thanh nói:

- Mang trà lên!

Lát sau chỉ thấy vị nữ ni khi nãy lại mang lên hai chung trà tương tự. Đồng thời Đinh Tiểu Nam và Bạch Hà Thanh đều phát hiện nữ ni này thì ra cũng là đàn ông.

Mạc Can Lão Tà cười giả lả:

- Đây là đệ tử y bát của lão phu, vừa rồi...

Đoạn cười rộ rồi im lặng.

Đinh Tiểu Nam đưa mắt nhìn chung trà trước mặt và nói:

- Tôn giá vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ chỉ là hai chung trà khi nãy chưa đủ độc tố ư?

Mạc Can Lão Tà cười:

- Chung trà khi nãy có độc, nhưng chung trà bây giờ lại là thuốc giải... Nếu lão phu quả thực muốn hạ sát nhị vị thì vừa rồi đâu cần phải nói nhiều!

Đinh Tiểu Nam nhận thấy lời nói của Mạc Can Lão Tà chẳng phải là giả dối, bèn không đắn đo nâng chung trà lên uống cạn.

Bạch Hà Thanh cũng chẳng chút do dự uống cạn chung trà.

Mạc Can Lão Tà vui vẻ:

- Nhị vị hãy thử vận công lực xem!

Đinh Tiểu Nam liền y lời thử vận công, chỉ cảm thấy chân lực nơi Đan Điền trào lên, lát sau quả nhiên công lực hoàn toàn hồi phục.

Quay sang nhìn Bạch Hà Thanh, chỉ thấy sắc mặt nàng hồng hào và ra chiều vui mừng, chứng tỏ nàng cũng đã phục hồi công lực.

Đinh Tiểu Nam đứng lên:

- Đa tạ tiền bối đã chỉ điểm cho!

Mạc Can Lão Tà cười:

- Giờ Đinh Thiểu hiệp không còn xem lão phu là thù địch nữa chứ?

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Tiền bối đã từng là bạn thân của tiền phụ, tức là bậc trưởng thượng của tại hạ, sự hiểu lầm đã giải tỏa, lẽ dĩ nhiên không còn xem tiền bối là thù địch nữa!

Mạc Can Lão Tà hài lòng:

- Vậy thì tốt lắm, lão phu không làm mất thì giờ của nhị vị nữa.

Đinh Tiểu Nam ra chiều lưỡng lự, một hồi mới gượng cười nói:

- Chẳng hay vị Thường lão Nhị mà tiền bối nói quả có thật chăng?

Mạc Can Lão Tà nói:

- Đó là tùy tùng của lão phu, quả thực là có người ấy... Thế nhưng, tối nay y không về nữa đâu!

Đinh Tiểu Nam nhú mày:

- Nếu tiền bối không giúp đỡ, e rằng chúng vẫn bối cũng không thể lên được trên đỉnh núi.

Mạc Can Lão Tà cười phá lên:

- Khi nãy sở dĩ nhị vị bị lạc đường là do lão phu đã bố trí trận thế ở trong rừng, giờ thì chẳng còn tác dụng gì nữa đâu, nhị vị chỉ cần đi lên hướng trên là có thể lên đến đỉnh núi một cách dễ dàng.

Đinh Tiểu Nam thoáng đỏ mặt:

- Đa tạ tiền bối!

Đoạn quay người dậm bước đi. Mạc Can Lão Tà bỗng cất tiếng gọi:

- Đinh thiểu hiệp khoan đi đã!

Đinh Tiểu Nam ngạc nhiên chứng bước:

- Tiền bối còn điều chi chỉ giáo?

- Khi nào gặp lệnh muội, xin thiểu hiệp hãy giải thích giùm...

Đinh Tiểu Nam vừa định lên tiếng, bỗng nghe một tiếng cười trong trẻo và nói:

- Không cần phải giải thích, tiểu nữ đã nghe rõ cả rồi!

Bóng người nhấp nhোáng, chỉ thấy Đinh Tiểu Lăng đã nhẹ nhàng đáp xuống.

Mạc Can Lão Tà cười:

- Vậy thì hay quá, Đinh cô nương đến thật đúng lúc.

Đinh Tiểu Lăng tủm tỉm cười, tha thướt đi tới và nói:

- Nhờ được lão tiền bối đã thành thật cho biết, tiểu nữ mới rõ sự thật, quả là vô vàn cảm kích...

Mạc Can Lão Tà cười:

- Không có chi, Đinh cô nương...

Chưa kịp dứt lời, Đinh Tiểu Lăng vụt vung tay xuất thủ, nhắm vào Mạc Can Lão Tà điểm tới!

- o O o -